

op og erklære deres Tilslutning til Ministeriet. Vi have ogsaa set, hvorledes de Herrer baade i Tale og i Skrift have udtalt deres lydelige Tilslutning til den højtærede Krigsministers Bestræbelser for at gaa en Vej med Hensyn til vort Militærvæsens Udvikling herhjemme, som er i bestemte Modstrid med det Standpunkt, som Venstre og Demokratiet her i Landet hidtil have indtaget. Naar altsaa de Herrer støtte Regeringen, have de aabenbart deres gode Grund dertil. De se, at der ikke er sket noget synderligt, noget ualmindeligt, noget i deres Øjne forfærdeligt ved den ny Regering, ved Reformpartiets Overtagelse af Magten, og de ere paa det rene med, at de ganske rolig kunne støtte Regeringen og Reformpartiet, det vil være i Overensstemmelse med god konservativ Politik her i Landet.

Jeg hører nu til de Socialdemokrater, kan jeg sige, som længst bevarede Troen paa, at der i 1901 var sket et virkeligt Systemskifte herhjemme. Jeg hørte til dem — og der var jo mange foruden mig, som det samme var Tilfældet med —, der maatte indrømme, at der skulde Tid for den ny Regering til, om jeg saa maa sige, at rense Statens Hus, efter at Højre, de konservative og reaktionære, i al den Tid vi kunde huske, havde regeret herhjemme. Der var megen daarlig Luft, som skulde ud af dette Hus, der var mangen en muggen Krog, som skulde friskes op, før Demokratiet kunde arbejde og befinde sig vel i dette Hus. Der skulde vadskes Gulv, og det skulde gøres godt, der skulde hænges ny Gardiner op, der skulde sættes pæne Møbler ind, og der skulde andre Skilderier paa Væggene. Der skulde i det hele taget være lyst og luftigt i det Hus, hvor det sejrende Folk omsider drog ind, efter at det i en hel Menneskealder havde kæmpet mod det Parti, som havde holdt sig saa stædigt ved Magten, og som benyttede alle mulige, selv lovstridige, Midler for at bevare sin Magtstilling. Men det forekommer mig, at denne Rengøring af Statens Hus, efter at Højre har forladt det, har været for længe, og jeg tror, at naar vi vil være ærlige, maa vi indrømme, at der allerede paa dette Tidspunkt kunde være sket betydelige Ting i dansk Politik, som i en anderledes stærk Grad, end det har været Tilfældet, kunde have markeret Regeringsskiftet.

Vi have ganske vist i disse Dage faaet forelagt en Del Love, hvoraf i alt Fald et Par ere gode og løse ret store Spørgs-

maal, men jeg vil sige til de Herrer: Lad os ikke være alt for glade for disse Love, før det viser sig, at Regeringen er i Stand til at forhindre, at Højre ikke ogsaa spoler disse Reforme. Højre har jo baade her og i det andet Ting været i Stand til at lægge Hindringer i Vejen for Udviklingen af vor Lovgivning. I øvrigt have vi ikke ud over disse Love mærket noget til Systemskiftet herhjemme. Vi kunne huske, at Pakmesteren og Trafikassistenten bleve kaldte tilbage fra deres Forvisningssteder, det lavede jo altid op i de politiske Gemytter. Man var klar over, at man der havde faaet en Minister, der ikke var som de andre. Vi kunne huske, at Porten til Rosenborg Have blev lukket op, den Port, som Højre havde stænget for den almindelige Trafik; vi have hørt, at de gode danske Hurraraab ere blevne reformerede, at den militære Hilsepligt er bleven gjort mere civil og lettere at udføre, og nu i den senere Tid høre vi om Kammeradvokatens Afskedigelse. Dette sidste var jo meget godt og viste en god Villie hos den paa-gældende Minister til i alt Fald i et saadant Tilfælde at sætte de gamle Provisorer Stolen for Døren. Alligevel er det en meget ringe demokratisk Udvikling, der er foregaaet ved de her nævnte Foranstaltninger, og jeg er villig til at give ikke saa lidt til dem, der ere i Stand til at nævne mig, hvad der yderligere er sket, som ikke lige saa godt kunde være sket under de tidligere Regeringer. Vi begyndte, som bekendt, med Kanonerne herinde, og vi sidde i Øjeblikket, mine Herrer, i Kanoner og Fæstning op til Halsen. Der bygges den Dag i Dag Fæstning ovre paa Saltholmen. Hans Ekscellence Krigsministeren har endnu travlt med at føre Kanoner derover, med at grave og mure. Der er i disse Dage fremkommet offentlig Meddelelse om, hvorledes man arbejder derovre og slider i det for at gøre Øen Saltholmen til en meget stærkt befæstet Stilling i den danske Forsvarslinie til Søs. Det er ogsaa et Bevis for, at man fortsætter det Værk, som Højre slap, dengang de afleverede Magten. Og, mine Herrer, den berygtede Pryglelov eller rettere Prygleparagraf hviler jo endnu, efter min Formening, som en Forbandelse over dansk Politik. Det skal ogsaa nok vise sig under de Forhandlinger, som skulle føres, at den Politik, som tilkendegiver sig i Prygleloven, kan man ikke ved et Ord eller en Avisartikel tage ud af Loven. Denne Lov angaar mere end dette, at tildele Voldsmænd og Bøller saa og saa